

Bamping

Zaterdag 26 maart

Zo had Linda haar nieuwe leven op camping de Zandrand niet helemaal voorgesteld. Tot aan haar oksel hing ze met haar rechterarm in de wc-pot om er iets uit te vissen waar ze liever geen beeld bij wilde maken. Er zat beslist iets, net achter die bocht. Martin had haar liefdevol een ontstopper meegegeven. Ze duwde de plopper nog eens stevig op het met water gevulde gat, precies zoals de loodgieter het op YouTube demonstreerde. De tweede keer bleef het gat nog altijd slechts gevuld met water, het spatte in haar gezicht. Gadverdamme! Ze veegde met een mouw haar lippen en wangen droog. Niet kinderachtig doen, niet aan denken waarmee dat water allemaal in contact was geweest. Als toekomstige vrouw van de campingdirecteur was het vast niet de laatste keer dat ze op haar knieën voor een van de 22 toiletputten van de camping zat. De tegels onder haar knieën waren inmiddels drijfmat.

‘Lukt het?’ Kitty rolde haar scootmobiel tot het ‘Tijdelijk buiten gebruik wegens schoonmaak’-bord.

‘Waarom doe jij dit eigenlijk? Daar betalen we met z’n allen toch een schoonmaker voor?’ Kitty zette de sokkel opzij en reed tot vlak achter Linda’s opgevouwen voeten. ‘Me dunkt. Met de tarieven van dit seizoen zouden we ons een fulltime loodgieter kunnen veroorloven. Wat denk je dat erin zit? Heeft iemand misschien zijn chemisch toiletje in de pot geleege? Ik zie het die mannen weleens doen, hoor, als ze geen zin hebben om te wachten tot de loosplek vrij komt. Wie weet wat er in die porta potti’s zit? Sommige meiden schijnen gewoon hun maandverband erin te gooien. Die dochters van Leo misschien? Dat zijn me toch een stelletje viespeuken. Een tiptop buitenkantje maar in het toiletgebouw

gedragen ze zich als ratten. Als je ziet hoe zij de douche bij de dames achterlaten...'

Hebbes! Het ding dat muurvast overdwers in de pijp zat schoot eindelijk los. Haar vingers in de rubberen huishoudhandschoen sloten zich er snel omheen. Nee, dit was geen maandverband. Of een bal samengeklonterde hygiënische doekjes. Of zelfs een loeigrote harde drol van een campinggast met constipatie. Wat eigenlijk het meest logisch zou zijn. Want hoe kun je nu niet verstopt raken als je met zijn vijven naast elkaar moet poepen, slechts gescheiden door een dun tussenwandje? Alleen al die geluiden! Voorzichtig trok ze haar arm uit de toiletpot en strekte zich.

'Allemachtig!' Kitty boog zich over Linda heen om te zien wat ze in haar hand had. 'Die is in ieder geval niet van mij!'

Linda zette haar hand op de rand van de toiletpot en duwde zich omhoog. 'Jammer! Dan fris ik 'm zelf maar op.' Ze draaide de kraan van een van de wasbakken vol open en hield het knalroze telefoonhoesje onder de hete waterstroom. 'Zonde, de telefoon lijkt gloednieuw.' De strasseentjes in de gewatteerde stof glinsterden hen alweer tegemoet.

'Ik zou eerst langs Leo gaan.' Kitty sloeg haar armen over elkaar heen. 'Honderdentiën procent slagingskans als ik die glimmers zie. Die pubers zitten altijd op hun telefoon, de meiden zijn nog het ergst.'

'Die meiden gaan toch niet naar de mannen-wc's?' Linda wees naar de sticker op de opengeslagen deur naar de herentoiletten.

'Pffff!' Kitty keek haar aan alsof het Linda's eerste dag op de camping was. 'Als je moet, dan moet je. De rij bij de heren is altijd korter, als er al een rij is.' Ze trok haar neus op. 'Zelfs als dat grut hun boodschap moet lozen kleeft die persoonlijke alarmcentrale in hun handen. Totdat ie in de pot valt. Je ziet wat ervan komt. Belachelijk. Maar waarom moet jij dit nu doen? Heeft zelfs je verloofde geen tijd?'

Flapperdeflap. Linda trok een voor een de rubberen handschoenen uit en gooide ze in de grote afvalbak in de hoek. Onthouden, schoot door

haar hoofd, de nieuwe afvalstraat moet helder en krachtig geïntroduceerd worden. Wat moet in welke bak, het zal niet makkelijk worden. Misschien kon ze via haar oude werk pictogrammen laten maken; een simpel beeld werkte altijd goed voor alle doelgroepen.

‘De klus- en schoonmaakploeg is op volle sterkte vanaf Hemelvaart, Kitty, dat weet je. Tot die tijd pakken we met z’n allen op wat gedaan moet worden, Martin, Bob én ik.’

‘Met je fijne vingertjes...’ Kitty schakelde haar scootmobiel in en draaide een soepele halve maan over de tegelvloer. ‘Wel jammer dat die meid haar identiteitsbewijs of bankpasje niet in het hoesje heeft achtergelaten. Dan kon je meteen langs om haar een lesje te geven in omgaan met je kostbare spullen.’

Een opvoedlesje? Dat kon er ook nog wel bij. Linda zuchtte. Het nieuwe campingseizoen was inmiddels een week oud, langzamerhand druppelden de vaste gasten op de Zandrand binnen. Eerst de kampeerpensionado’s die het buitenleven zo hadden gemist, de afgelopen winter. In de weekenden kwamen de gezinnen. De kinderen hadden net zoveel behoefte aan het buitenleven als de ouwetjes. En de jongeren bleven dan wel voortdurend met elkaar in contact door hun persoonlijke alarmcentrales, niets woog op tegen gezamenlijk gehang in de kantine.

Wat had je dan gedacht? Ze trok een gezicht naar zichzelf in de spiegel boven de wasbak. Martin beheerde een camping met een paar honderd vaste gasten en nog eens een behoorlijk aantal passanten. Vanaf de herfst hadden ze de hele camping en elkaar voor zichzelf gehad. Eerst deelden ze alleen de weekenden maar na haar definitieve verhuizing naar de Zandrand kregen ze eindelijk alle tijd voor elkaar. Vooruitgeschoven wittebroodsweken, noemde Martin het staartje van hun stille winterseizoen. Ze hadden hun bruiloft aan het begin van de zomer gepland, zodat alle gasten, de vaste én losse zoals haar campingvriendin Wendy de passanten noemde, bij het feest aanwezig konden zijn. Hun trouwdatum

bleek heel populair, maar zij hoefden geen stadhuis te reserveren. De buitengewoon ambtenaar mocht en was bereid hun op de Zandrand in de echt te verbinden. In voor- en tegenspoed.

Een toiletpot met vreemde uitwerpselen viel niet in de categorie tegenspoed. Ze veegde het hoesje met een prop toiletpapier droog. Het was simpelweg een van de vele smerige klusjes die zich op de camping aandienen. Tegenspoed? Ze beet op haar onderlip, haar gedachten gleden naar haar vorige leven. Rampspoed begon met een unheimisch gevoel dat zomaar opduikt wanneer je naar hem kijkt. Je vraagt je af of het nog wel goed is tussen jullie. Je houdt nog steeds van hem maar er lijkt iets veranderd te zijn. Hij vertelt niet alles meer wat in hem opkomt. Jij schurkt niet automatisch meer tegen zijn warme lijf aan in bed. Intussen raast het leven verder en heb je je handen vol aan de kinderen, het werk, je vriendinnen en o ja... je vent. Tot er zomaar een Trisha in jouw leven opduikt. In zijn leven was ze er al eerder, met haar strakke buik en tomeloze trek in avontuur en Frits. Háár Frits. De scheiding was anders wel goed voor Linda's figuur geweest.

Ze draaide zich om en bekeek haar achterste. Jammer. Van die dertien kilo die ze er ooit had afgejankt zat er zeker weer tien bij.

Wat? Was het alweer lunchtijd? Op zaterdag stond ze zichzelf een broodje kroket in de kantine toe. Martin deed vast mee als hij al terug was. De ontstopper mikte ze in de emmer en ze zette alles in de schoonmaakkast van het sanitairgebouw. Als er nog eens een plopper nodig was dan stond ie alvast op zijn plek.

Een vleugje dennenbos vermengd met die bitterzoete geur van hars streek langs haar wang.

‘Gelukt?’ Martin schoof haar krullen opzij en drukte zijn lippen achter haar oor voordat hij op de barkruk naast haar ging zitten. Ze glim-

lachte. Nog altijd schoten de haartjes op haar onderarmen omhoog als hij haar zo plotseling aanraakte.

‘Driemaal raden wat er in de pot zat...’

‘Een kinky telefoonhoesje met inhoud?’

‘Hoe weet jij...?’ Linda’s oog viel op Bobs grijzende hoofd achter de bar. ‘Ik mag dan jouw aanstaande zijn, tussen Bob en jou loopt een lijntje waarop verder niemand wordt aangesloten.’

‘Dat is maar goed ook.’ Bob zette voor elk van hen een bord op de bar met een kadetje waaruit een dampende kroket stak. ‘Als de baas en ik niet zo strak met elkaar communiceren zou jij nog vaker met je hoofd in een toiletpot moeten duiken. Pak aan, een paar zakjes mosterd erbij. Nog niet het merk dat jij graag wilt serveren, maar je kunt niet alles hebben.’

‘Wat is er mis met deze mosterd?’ Martin keek haar vragend aan.

‘Vind jij hem niet zoet?’ Linda kneep een straaltje mosterd uit het zakje op haar vinger en ze proefde ervan. Vooruit, ze zat aan de bar in een campingkantine een broodje kroket te eten, daar hoefde geen ambachtelijke boerenmosterd bij waarvan de zaadjes tussen je tanden knarsten. Maar deze chemische gelei was het andere uiterste.

‘Ik proef wel van jouw vinger,’ vond Martin, ‘dan krijg ik het beste testresultaat.’

‘Wat zal ik blij zijn als jullie trouwdag achter de rug is.’ Bob liep naar de spoelbak en begon geroutineerd het ene na het andere glas op de borstels te draaien. ‘Of blijven jullie aan elkaar frunniken terwijl je denkt dat niemand het ziet?’

Linda draaide zich op haar barkruk om. Op een paar jongeren aan de fruitautomaat na was er niemand in de kantine.

‘Hmm...,’ Martin haalde zijn schouders op, ‘ik moet je eerlijk bekennen dat ik niets tegen deze mosterd heb. Zeker nu we onze oude kroket vervangen hebben door jouw – inderdaad veel betere – frituurjuweel moet de mosterd niet overheersen. Dan brengt de investering in de

betere kroket zijn geld niet op, lieverd.'

'En als ik Bob kan overhalen? Ook kostentechnisch?'

'Als Bob kan besparen heb je geen enkel ander argument nodig.'
Martin streek de inhoud van zijn twee mosterdzakjes over de kroket, klapte zijn kadetje weer dicht en nam een grote hap.

Linda's ogen volgden Bobs bewegingen. Die dag, haar laatste vakantiedag vorige zomer op de Zandrand, zat ze precies op deze plek, met twee velletjes papier uit haar agenda gescheurd voor zich. Op de een schreef ze de eigenschappen die Bob nodig vond voor de vrouw van de campingdirecteur, eigenschappen die zij zichzelf toedichtte. Op het andere velletje stonden de benodigde kwalificaties die zij niet bezat. Ondergeschikt, in de zin van de kampeerder voorop... Daar hadden zowel Bob als zij zo hun bedenkingen bij gehad. Groen als gras had ze tegenover Bob op haar barkruk gewieheld, de koelte in de lucht boven de bar was bijna voelbaar. En nu, negen maanden en een echtscheiding later, mocht ze een beetje porren in de heilige Bob & Martin twee-eenheid en vierde ze haar kleine succesjes als de introductie van de echte rundvlees-kroket (geen verdwaalde restjes maar met serieuze vleesstukjes). Zóveel ideeën had ze nog. De Zandrand maakte een creativiteit in haar los die ze in haar vorige werk lang niet had gevoeld. Maar werken voor camping-gasten in plaats van voor foodconcerns en cosmeticabedrijven was wel even wat anders. Recreanten waren geen makkelijke doelgroep, zeker niet. Het was dat ze zo'n leuke kampleider hadden.

'Ik geef je een tweede broodje kroket cadeau voor je gedachten.'
Martin veegde met het papieren boerenbont servetje langs zijn mondhoeken. 'Je bent al van je mosterdzakjes afgedwaald, gok ik.'

'Ik dacht aan mijn laatste vakantiedag vorige zomer, de dag waarop ik me afvroeg hoe het verder moest. Met ons. Weet je nog? Hoe je hier in de kantine op ons afstapte en ontdekte dat ik met Bob een lijst had gemaakt van eigenschappen waaraan jouw vrouw moest voldoen? Wat was je pissig.'

‘Bob had al vaker roet in het eten gegooïd.’

‘Jij wist niet eens precies wat we aan het doen waren.’

‘Ik ken Bob, ik herkende zijn signalen, jij zat ‘m in de weg...’

Een glas glipte uit Bobs handen. Hij ving hem op voordat het de grond raakte. ‘Willen jullie nog zo’n chique broodje croquette?’ Bob veegde zijn handen aan zijn schort af en haalde hun borden van de bar. Hij knikte met zijn hoofd naar Martin. ‘Hij verdient er nog wel een, er ligt weer voor een weeshuis aan hout achter de boerderij.’ Bob verdween achter de klapdeur naar de keuken, frituurlucht ontsnapte de kantine in.

Martin legde zijn hand over de hare. ‘Jij zat Bob in de weg, maar ik kreeg jouw ex voor mijn kiezen. Als we het toch over lijntjes hebben? Hij heeft je net vier keer gebeld, je telefoon ligt nog op het aanrecht.’

‘Er zal toch niets met de jongens zijn?’ Linda sprong op van haar barkruk en schoot snel in haar vest. Vier keer gebeld in nog geen uur tijd! Ze haastte zich de kantine uit, groette een paar passerende camping-gasten en schoot het tuinhak achter de speeltuin door. De boerderij lag als een bak in de uiterste hoek van de Zandrand, beschut tussen de dennenbomen, afgeschermd van de nieuwsgierige blikken van de kampeerders. Onder de bloempot met de half vergane geranium viste ze de sleutel tevoorschijn en opende de keukendeur. Als er maar niets is, als er maar niets is, zoemde het door haar hoofd. Waarom had Martin niet eerder gezegd dat Frits gebeld had? Maar liefst vier keer. Het beeld van een gillende ambulance schoot door haar hoofd. Stel je voor dat ze straks te laat kwam. De telefoon viel uit haar handen toen ze haar wachtwoord intikte. Verdomme!

‘Daar ben je dan eindelijk!’ Uit Frits’ stem kon ze niets opmaken.

‘Wat is er aan de hand?’ Ze hapte naar adem. ‘Alles goed met Siem en Jonas?’

‘Waarom neem jij niet op als ik bel?’

‘Omdat ik... Geef eerst eens antwoord op mijn vraag. Is er iets

gebeurd? Moet ik thuiskomen?’

‘Thuiskomen? Waar zou dat dan zijn? Je bedoelt thuis als in mijn huis, het huis waar ik je heb uitgekocht voor een formidabel bedrag?’

Linda’s samengeknepen maag begon zich te ontspannen. Als Frits zo kwaad werd hoefde ze zich over haar mannetjes geen al te grote zorgen te maken.

‘Ik was aan het werk, mocht je het zo nodig willen weten. Het concept weekend is op de camping nog niet uitgevonden.’

‘Wie had dat ooit kunnen bedenken.’ Frits lachte hard. ‘Linda die zelfs in het weekend de handen uit de mouwen steekt! Hoeveel sleurhutbewoners mocht je vandaag inchecken?’

Nog even en ze vermorzelde haar telefoon tussen haar vingers. Rustig. Adem in, adem uit. Zie de oefeningen uit de yogales maar eens in het dagelijks leven toe te passen. Zonder matje, zonder kalme instructies en met een ex-man aan je oor die het bloed onder je nagels vandaan haalt.

‘Waarom heb je gebeld, wat is er aan de hand?’ Linda zette een kopje onder het zoemende espressoapparaat. Een straaltje koffie sijpelde in het grijze porselein met voorop het ouderwetse campinglogo.

‘Tijd voor koffie? Ik heb nog niets gehad. De heren hadden bedacht een ontbijt op bed voor mij te maken, de hele keuken ligt overhoop. En erger, Jonas legde een ovenwant op het fornuis die in de fik ging. Het hele huis stinkt alsof we boven op de vuilverbranding wonen. Vind je het gek dat ik uit mijn humeur ben? En nu willen ze dus dat je hen komt ophalen. En eerlijk gezegd wil ik dat ook. Het is niet eens mijn weekend.’

‘Wat?’

‘Ik weet dat je morgen ergens heen moet. Maar de wens van de jongens gaat voor. Dat hebben we met elkaar afgesproken dus daar houd ik je aan.’

De hete koffie trok een brandende weg door haar slokdarm. Ze hing hier graag aan het aanrecht, verse koffie bij de hand, starend naar de

rommelige tuin door het brede keukenraam. De eerste tulpen wiegden met hun kopjes zacht in de wind. Het was volgens Martin al het derde voorjaar dat ze uit de grond waren gekomen in hun roodgele jasje.

‘Ik heb een hectische week achter de rug, de reorganisatie is nog altijd niet rond. Ik kan niet zoveel hebben op het moment, dat wil ik best toegeven. Zeker niet als de jongens dit soort gedrag vertonen.’ Aan de andere kant klonk een diepe zucht. ‘Zo gek is het natuurlijk ook weer niet. Na alles wat ze hebben meegemaakt.’

Allerlei scenario’s voor dit weekend duikelden door Linda’s hoofd. In geen ervan pasten de jongens. Op de achtergrond klonk een dof geschreeuw dat overging in fel krijsen.

‘Ik bel je zo terug.’

Voor ze het wist had Frits opgehangen. Ze staaarde naar de telefoon in haar hand. En nu? Moeder zijn deed je niet in deeltijd. Maar wat was het heerlijk als Siem en Jonas er af en toe niet waren. Als zich een hele dag voor haar ontvouwde zonder een enkele verplichting. Een dag klaar om ingevuld te worden met alles waar ze maar zin in had. Ooit werd zo’n dag met een donkergrijs randje almaar troostelozer ingekleurd. Zodra Frits de jongens had meegenomen dook zij haar bed weer in. Ze wist zich geen raad met al die lege uren zonder haar mannen. Tot Frits almaar meer uit haar systeem verdween, tot de woede, het gemis en het rauwe verdriet stilletjes begonnen te slijten. Haar lijstje van leuke dingen doen groeide aan tot een nieuw leven. Met als bonus een heerlijke vent. En met die heerlijke vent kon ze dus morgen niet mee naar naar de zilveren bruiloft van de burgemeester. Ze miste niet alleen een exclusief feestje waarop ze Martin eindelijk eens meemaakte tussen het establishment, als ze haar charmes in de strijd gooide hoopte ze bovendien de burgemeester als hun buitengewoon ambtenaar te kunnen regelen. Verdorie.

Zondag 27 maart

‘Wat denk je?’ Martin keek haar van opzij aan en draaide zich abrupt om toen de jeep naar links schoot. Een plas water golfde over de voorruit, de ruitenwissers schoten in een hogere versnelling. ‘Gaan wij ooit onze zilveren bruiloft vieren?’

‘Ik denk dat jij beter op de weg moet letten.’ Linda tuurde langs de heen-en-weer zwiepende rubbers het bospad over. De hele dag regende het al en nu de schemering inviel leek het tussen de bomen al diep in de nacht. Linda liet zich een beetje onderuit zakken nu ze op de verharde weg waren beland, de laatste paar honderd meter naar de camping. ‘Na dit weekend kan ik al een jaar van mijn leven aftrekken. Of twee. Wat een gestress. En dan heb ik het nog niet eens over die bellen witte wijn die ik achter mijn kiezen heb. Ook niet al te best om oud mee te worden. Maar koper halen we beslist, dan ben jij twaalfeneenhalf jaar mijn echtgenoot. Porselein zou ook te doen moeten zijn, dan ga jij... even rekenen... bijna met pensioen.’

Martin draaide de auto de oprit op en liet zijn raampje zakken. Het hek splitste zich langzaam in tweeën nadat hij de code had ingetoetst. Linda’s geboortedatum, omdat ze de andere code de hele tijd vergat.

‘Welk materiaal vierde jij met je ex?’

‘Met Frits heb ik de tinnen bruiloft net niet mogen meemaken. Tien jaar... ik hoop niet dat we net zoveel jaar nodig hebben om weer normaal met elkaar om te kunnen gaan.’

‘Je bent aan het rouwen, Linda, het kost tijd. Net als ik toen ik vijftien jaar geleden...’

‘Maar jouw vrouw is er niet meer. Je kunt toch niet rouwen als je ex-partner zo nadrukkelijk aanwezig is? Sterker nog, als hij je blijft belagen.’

‘Of als je hem tóelaat je te belagen.’ Martin stapte uit, liep om de auto

heen en opende haar portier. ‘Kom er maar uit, aangeschoten tor, dan kun je je alvast installeren op het haardkleedje. Ik check bij Bob of er nog iets speelt en neem een paar porties van zijn nasi mee. Dan heb ik alle gelegenheid je lastig te vallen voordat die andere belager voor de deur staat.’

Aangeschoten tor? Linda gooide haar opengewerkte sjaal in de mand boven de kapstok en controleerde zichzelf in de grote halsspiegel. Het rode wikkellijurkje sloot mooier aan toen die tien kilo zich niet als vanouds op haar dijen, heupen en borsten hadden genesteld. Maar de blik in Martins ogen sprak haar kritische check-up tegen. Een glimlach krulde om haar lippen.

Als campingdirecteur hoorde Martin bij de notabelen van het dorp. Alle emancipatie ten spijt, het was simpelweg heerlijk om de vrouw van een notabele te zijn. Om alleen maar een jurk van de Zara aan te hoeven trekken om alle ogen op je gericht te krijgen. Doodeng én een boost voor haar ego. Hoeveel uren had ze daar niet voor moeten ploeteren toen ze op het mediabureau werkte? Was het haar weleens gelukt in het middelpunt te staan, haar verjaardag niet meegerekend? Zelfs toen hun team bij haar vorige werk een prijs won met een idee dat grotendeels van haar kwam, stond ze op het podium letterlijk in de schaduw van de customer success manager. De voortdurende aanwezigheid van Martin naast zich, zijn hand licht op haar onderrug, zorgde ervoor dat ze haar zenuwen een beetje in bedwang kon houden. Eigenlijk draaide de aandacht niet om haar, Martin was de aanstichter van alle nieuwsgierigheid. Een vrouw in zo'n rode jurk, hoe verzin je het! Waardoor sommige ogen in het verzilverde bruiloftsgezelschap wat langer bleven rusten op de nieuwe dame in het dorp. Of er werd een veelzeggende opmerking gemaakt, zoals de leerkracht van Jonas, juf Evi, deed. Martin had een leven voor Linda had gehad, zoveel werd haar langzamerhand wel duidelijk.

Ze liep door de gang over de versleten plavuizen, zacht van

ouderdom, naar de keuken. Een gebakken eitje bij de nasi kon ze met haar wattenhoofd nog wel in elkaar flansen. Ze opende het keukenkastje en vond haar favoriete steelpan. Bijna alle keukenspullen waren na de boedelscheiding in haar oude huis gebleven. Waarom ook niet, Frits had er meer aan dan zij. Martins boerderij was van alle gemakken voorzien. En als ze misgreep, hoefde ze maar een paar honderd meter verderop in Bobs professionele keuken rond te kijken. Zolang ze het kookgerei na gebruik maar per ommegaande op dezelfde plaats schoon terugzette. Met Bob moest je geen loopje nemen.

Een voor een tikte ze de eitjes tegen de rand van de steelpan stuk en liet het eiwit met de dooier in de sissende boter glijden. Eén ei met dooier dubbelgebakken voor Martin, één ei in welke staat dan ook voor haarzelf. Frits hield van een enkelgebakken spiegelei, dat was een stuk makkelijker. Voorzichtig schoof ze de spatel onder het gebakken ei en draaide hem om. Een sliertje geel ontsnapte, na vier glazen sauvignon mocht ze niet anders verwachten. Ze moest niet zoveel meer drinken, te beginnen op het soort officiële gelegenheden als die van afgelopen middag. Als vrouw van een notabele had ze enige stand op te houden, in verticaal opzicht zeker.

Ze giechelde. Als ze zichzelf nu eens een jaar geleden had gezien, dan had ze het niet geloofd. Een jaar geleden bezorgde het idee van de zomervakantie haar nachtmerries. Omdat de jongens drie aaneengesloten weken, 21 dagen en nachten, niet in hun eigen bedjes zouden liggen. Erger nog, in een bed zouden liggen met niet alleen hun vader in de buurt maar vooral met zijn nieuwe vriendin, die hysterische Trisha. Wie weet wat de jongens van dat mens over zouden houden. Bovenal wilde ze niet aan vakantie denken omdat ze geen idee had hoe ze haar eigen zomervakantieweken met de jongens moest invullen. Het aanbod van vriendin Corine om de stacaravan van een kennis voor een habbekrats te huren trok haar absoluut niet aan. Kamperen? In een stacaravan? Met zo'n

wc-rol onder je arm onder toeziend oog van tientallen vreemden naar het toilet? En dan nog, hoe alleen zou ze zich wel niet voelen als Siem en Jonas 's avonds in hun slaapzakje kropen en zij in haar uppie voor de caravan zat met niemand om mee te praten? Nee, dan bleef ze liever thuis.

'Ha, dat ruikt lekker!' De keukendeur vloog open en rukte Linda uit haar gedachten. 'Zo zie ik het graag, de vrouw achter het aanrecht! Wat sta je te lachen?'

'Ik lach om mezelf.'

'Jij moet snel eten zie ik al.' Martin hing zijn jas op de kapstok en kwam terug om het dampende tasje op te halen.

Linda liet de eieren op de borden glijden en volgde Martin naar de houtkachel. Ze ging tegenover Martin zitten in de doorgezakte fauteuil, het hertenvel onder haar blote voeten. In de boerderij was er weinig aan de tand des tijds ontsnapt. Iedereen thuis had het idee dat ze verhuisde naar een afgestylde boerderij uit de woonbladen. Boordevol authentieke elementen in een uitgebalanceerde mix met eigentijds comfort. Boerenhortensia's in gietijzeren bakken naast de voordeur. Ouderwetse witjes boven het nieuwerwetse AGA fornuis in de keuken. In de woonkamer design meubels op de originele gewreven houten vloerdelen. Onder het balkenplafond op de slaapkamer een boxspring met uitzicht op de romantische bloementuin vanuit het roosvenster. De boerenhortensia's, die klopten in het plaatje van haar vriendinnen. Ze had ze zelf in twee zinken emmers gepoot; ze vond het duo vergeten en bezaaid met deukjes achter in de schuur. En verder kon ze Martins huis en inrichting het best beschrijven als een allegaartje aan bouwstijlen en meubels, versleten maar nog altijd functioneel. Heel authentiek eigenlijk. Ze liet ze thuis maar denken. Want thuis was nu hier. Bij Martin die Bobs beroemde nasi van de groot-handel over de borden verdeelde en haar voeten op zijn benen trok.

'Ik zal straks een vuurtje stoken, als jij er zo bloot bij blijft zitten.'

Zijn duim gleed over haar wreef omhoog. ‘Eet smakelijk, met de complimenten van de chefkok.’

‘De complimenten van Bob?’ Een rilling trok door haar lijf. ‘Wat denk je? Zal hij me ooit zien als een volwaardige partner voor jou?’

‘Wil je een serieus antwoord op deze vraag?’ Martin had zijn bord al half leeg terwijl zij nog met haar lepel het gebakken ei klein probeerde te hakken.

‘Heb je gezien hoe sommigen naar me keken op de receptie vanmiddag? Zo’n blik heeft Bob ook regelmatig in zijn ogen.’

‘Vind je het gek als je probeert met een lepel iets klein te snijden?’ Hij pakte haar bord, stopte het ei in een keer in zijn mond en gaf het bord terug. ‘Je bent nog maar zes weken geleden bij me ingetrokken. Veel mensen in het dorp hebben over je gehoord maar hebben je nog niet gezien. Er gebeurt hier niet zo veel, dat weet je inmiddels. Jij bent het nieuwtje van nu. En bovendien...’ Hij grijnsde.

‘En bovendien wat?’

‘En bovendien heb je de meest begeerde vrijgezel in de wijde omgeving gestrikt. Het stadsmeisje, zonder enige binding met iets of iemand hier in de omgeving. Ze wennen heus wel aan je. En aan je stadse manieren.’

‘Wat?’ Ze tastte Martins gezicht af. ‘Heb ik iets fout gedaan of verkeerd gezegd? Het reglement weer eens overtreden?’

‘Je gedraagt je wat vrijer dan hier gebruikelijk is. Dat vind ik juist zo charmant.’

‘Of ik ben de onaangepaste tante die je op feestjes probeert te mijden.’

Martin pakte opnieuw haar bord en zette hem naast zich. Zijn handen sloten zich om haar polsen en hij trok haar bij zich op schoot.

‘Waar is de vrouw gebleven die mij in een overvolle kantine toezong in een schijt-aan-iedereen-houding?’

Linda opende braaf haar mond voor een nieuwe hap. Haar maag protesteerde, maar als ze niet at bleef haar hoofd zo akelig zwabberen.

‘Precies.’ Martin schepte weer een lepel vol. ‘Die vrouw is er nog altijd. Ze trekt zich alleen een beetje te veel van de buitenwereld aan. Gelukkig is het campingseizoen begonnen dus blijf de komende weken maar vooral op het terrein achter de slagboom. Dan begin je met het ontdooien van Bob, wat volgens mij reuze meevalt, en kun je van daaruit je offensief uitbreiden.’

Linda’s gedachten schoten terug naar de receptie. Liever nog dan allerlei mensen voor zich te winnen met haar charmes wilde ze haar eigen ideeën voor de Zandrand doorvoeren. Zo zette ze niet alleen zichzelf als capabele mede-campingeigenaar op de kaart, wellicht kreeg ze het ook voor elkaar omzet weg te kapen bij de wat ordinaire camping Dennenheuvel of het tegenoverliggende Heideveld.

‘Back to basic’, die doelgroep heb ik er in de jaren tachtig uitgegoid,’ vertrouwde de eigenaar van recreatiepark Heideveld haar met zijn whiskyglas draaiend in zijn handen toe. ‘De kampeerder wilde almaar meer luxe. Ik heb tonnen geïnvesteerd in sanitair, een sauna en hot tub, een all weather tennisbaan en zelfs een indoor speelparadijs. En nu is het dus bamping wat de klok slaat. Terug de natuur in, geen stroomkastjes en zeker geen wasserette en zelfgevangen visjes bakken op een gedeeld kampvuur... Alleen wifi, zelfs deze natuurliefhebbers kunnen niet zonder.’

Bamping? Daar gingen zij op de Zandrand dus echt niet aan beginnen. Kostbare bosgrond opofferen aan veganisten en hipsters die ongetwijfeld voor nog geen tientje per nacht hun tenten wilden opslaan. De kantine en het winkeltje konden wel sluiten als ze zich op deze doelgroep zouden richten.

Linda duwde een volgende lepel van zich af en liet zich tegen Martins schouder vallen. ‘Ik heb het vanmiddag over bamping gehad. Weet jij wat dat is?’

‘Bamping?’ Martins stem schoot omhoog. ‘Ik krijg daar heel ondeu-
gende beelden bij.’ Hij sloot zijn armen om haar middel, zijn hand kroop
omhoog en gleed in haar decolleté. Haar borst begon te gloeien bij zijn
aanraking.

‘Waarom ben jij zo koud?’ Een vingertopje streelde haar tepel.

‘Omdat jij de kachel maar niet aanmaakt.’

‘Ik heb op dit moment een heel ander plan in gedachten.’

‘Ik voel het.’ Ze trok zijn hoofd omlaag en streek met het puntje van
haar tong langs zijn lippen.

‘Bamping... met wie heb jij het in godsnaam over dit soort vreemde
zaken?’ murmelde Martin. ‘Op een receptie van de burgemeester nota
bene?’ Hij duwde met zijn lippen de hare open en draaide zijn tong
opdringerig om de hare. Zijn andere hand gleed om haar linkerborst en
voor ze het wist had hij beide borsten uit haar bh bevrijd.

Ze draaide zich om en drukte zich tegen hem aan. Zijn huid gloeide
door zijn overhemd tegen haar boezem. Met één hand probeerde ze de
knoopjes los te krijgen. De buitenwereld bleef ver weg zolang de wereld
binnen was, zoals hij haar nu omsloot.

‘De eigenaar van Heideveld gaat aan bamping doen.’

‘Dat verbaast me niks. Hij is altijd al een vieze oude man geweest.’
Martin legde zijn handen om haar borsten en begon zacht te masseren.

‘Bamping is back to basic,’ kreunde ze.

‘Klinkt goed’

‘Terug de natuur in.’

‘Nog beter.’ Zijn lippen gleden langzaam van haar hals naar haar
borst en sloten zich om haar tepel, in zijn mond werd ze nog harder.

‘Wel met wifi.’ Haar adem stokte. Er kwam geen antwoord.

Plotseling snerpde de bel door de gang. Achter de voordeur klonk
opgewonden geroezemoes.

‘Ze zijn veel te vroeg!’ Linda sprong op en duwde haar borsten terug

in haar bh. De kreukels in haar jurk lieten zich niet wegstrijken. Ze zag eruit alsof ze... alsof ze bepoteld was door haar campingdirecteur. De jongens zou het niet opvallen, Frits zag alles.

‘Ik doe wel open.’ Martin knoopte zijn overhemd dicht en stopte hem in zijn broek. ‘Kijk niet zo betrappt, lieverd! Wij zijn in ons eigen huis bezig met een sport die al eeuwenlang door miljoenen mensen met groot plezier wordt beoefend. Je ziet er verrukkelijk uit trouwens!’ Hij kuste haar in haar hals voordat hij naar de gang liep.

Haar hart nam een aanloopje naar de sprint. Ze legde haar hand op haar borst om het gebonk achter haar ribben te kalmeren, veel effect had het niet.

‘Mama!’ De kamerdeur vloog open en Jonas sprong op haar. Ze trok hem op schoot en drukte haar lippen op zijn kruin. Hij rook naar Frits’ shampoo. Jonas’ favoriete perzikshampoo was thuis blijkbaar op.

‘Kom toch even binnen,’ Martin bleef in alle omstandigheden gastheer, ‘ik heb een nul punt nul biertje voor je koud staan.’

Zeg alsjeblieft nee, bad Linda naar de half geopende deur.

‘Papa moet nog werken.’ Siem klonk onaangedaan. ‘Mag ik naar de speeltuin?’

Niet kinderachtig doen nu. Ze hees zichzelf van de bank en liep naar de hal, met Jonas op haar hielen.

‘Hai Frits.’ Ze kuste hem vluchtig op zijn wang, hun nieuwe begroeting. ‘Ga maar, Siem. Jij mag mee, Jonas. Ik roep jullie wel als het bedtijd is.’

Frits’ blik gleed van haar gezicht naar beneden. Haar handen vlogen automatisch naar het strikkoord op haar heup, godzijdank leek alles keurig dicht geknoopt.

‘Nog bedankt dat je je weekend met de onze wilde ruilen.’ Martin knikte naar Frits. ‘Zeker nu je midden in een reorganisatie zit. Als wij iets kunnen terugdoen?’

‘Hmm...’ Frits richtte zijn blik op een punt achter haar. ‘Misschien heb je eens een caravan voor me over? De jongens zijn niet van de camping weg te slaan.’

Wat? Linda kneep haar ogen dicht, ze gunde hem haar verbijstering niet. De slagbomen bij de receptie waren er niet voor niets! Frits moest er voor haar welzijn mooi achter blijven. Zijn midlifecrisiswaardige auto parkeren op de bezoekersparkeerplaats, de jongens ophalen en wegwezen. Ze liet alles en iedereen op de Zandrand al toe in haar leven, elke stoorzender meer op deze zeven hectare gras en zand kon ze missen als kiespijn.

Martin lachte. ‘Het is besmettelijk hè, campinggeluk?’

Ze balde haar vuisten. Als het aan haar lag, en dat lág het, kwam Frits niet verder meer dan de slagboom. Hoe durfde hij!

Comfort Deluxe (haringen niet nodig)

Woensdag 30 maart

‘Moeder van Jonas? Moeder van Jonas!’

Linda draaide zich om. Langs de rij kinderen die twee aan twee door de dubbele geopende schooldeur naar binnen liepen, holde een vrouw naar haar toe. Juf Evi, herkende ze. Het gebloemde sjaaltje om haar nek wapperde achter haar aan.

‘Sorry dat ik u net niet aansprak, ik twijfelde of u de moeder van Jonas was. Uw haar zit zo anders.’

‘Er is toch niets met Jonas?’ Op hun vorige school had de juf allang gebeld.

‘Alles gaat prima. U stond op mijn lijstje, ik heb nog niet eerder de tijd gehad u te spreken over... Heeft u vanmiddag even tijd om over de campingexcursie te overleggen? Ik moet helaas nu naar mijn klas!’

Zonder haar antwoord af te wachten beende juf Evi naar de schooldeur en duwde de laatste paar kinderen kordaat naar binnen. De conciërge sloot de deuren achter hen.

Campingexcursie? Nog net zag Linda de blonde kruin van Jonas naar een donkere krullenbol buigen. Jonas was absoluut in staat de hele klas uit te nodigen op zijn camping, ze had zijn nieuwe thuis niet beter uit kunnen kiezen.

Ze staaarde naar het bakstenen schoolgebouw dat uit een wirwar van zeskantige klaslokalen bestond. Ergens diep achterin werd Siem nu voor-gelezen uit *Het boek van wonderlijke wezens die werkelijk bestaan*. Elke dag een paar griezels, hij praatte nergens anders meer over. De lokalen waren aan elkaar gezet op een manier die iets antroposofisch deed vermoeden.

De gymzaal torende aan de achterkant boven de lokalen uit.

Het enige wat ze had hoeven doen om Siem en Jonas op de Wilgenhoek te krijgen was hen inschrijven. Er hoefde niet geloot te worden, een bewijs van postcode overlegd te worden of een uitgebreid oudergesprek worden aangegaan. Ze hoefde zichzelf niet eens te introduceren, juf Evi wist al van alles.

De kinderen zaten inmiddels allemaal in de kring, midden in het lokaal. De een keurig rechtop met zijn knietjes tegen elkaar, de ander onderuitgezakt alsof ie al een schooldag achter de rug had.

Een meisje sprong plotseling op en rekte haar arm met opgestoken vinger zo ver mogelijk uit. Haar paardenstaart danste op haar rug. Stuiterde Jonas daar nu ook op-en-neer, helemaal achteraan? Op zijn oude school was hij de slimmerik van de klas. Waarom zou hij op de Wilgenhoek niet dezelfde positie innemen? Natuurlijk moest hij wennen. Ze waren na de voorjaarsvakantie, midden in het schooljaar, in een nieuwe groep beland. Maar een verhuizing veroorzaakte nog geen hersenverweking. Vanmiddag zou ze juf Evi eens vragen of Jonas nog altijd goed kon meekomen of ondertussen de rest vooruit was.

Zo nonchalant mogelijk slenterde ze in de richting van het brede venster. Ze klemde haar telefoon aan haar oor en staarde van de lucht naar de bewegingen achter het venster.

De paardenstaart plofte op haar stoeltje, alle hoofden draaiden zich naar het schoolbord waarop felgekleurde plaatjes verschenen. Opnieuw werden er vingers de lucht in gestoken. Kies Jonas, kies Jonas! Linda moest zichzelf bedwingen haar ventje aan te wijzen, wiens vinger inmiddels het plafond bereikte.

‘Kan ik u helpen?’ Achter haar verscheen uit het niets de conciërge met een bezem in zijn hand.

‘Sorry,’ de hitte vlamde vanuit haar hals naar haar wangen, ‘ik was even in gedachten verzonken. Ik moet er snel vandoor.’ Ze leek verdorie

net zo'n moederkip die niets anders te doen had dan boven op haar kuikens te zitten. Belachelijk, ze had het zelfs drukker dan in haar vorige leven.

'Kijk eens, u wordt er nog bij uitgezwaaid ook!'

Met Jonas voorop stond de hele klas achter het raam en maaide uitbundig met beide armen naar haar. Ze probeerde een stralende lach op te zetten maar het voelde eerder als een hysterische zenuwtrek.

'Het went wel, hoor,' troostte de conciërge. 'Ze zijn hier nog maar net toch? Kinderen hebben het er vaak minder moeilijk mee dan hun ouders.' Hij zette zijn bezem tegen een hoopje zand en begon deze naar de zandbak te vegen. 'Sterkte, het is maar een ochtendje!'

Sterkte, ze kon het vast gebruiken. Nadat de jeu-de-boulesbaan was afgegraven, werd vandaag een begin gemaakt met de opbouw van de glampingtenten. Linda parkeerde haar auto op de bezoekersplaats en liep door het klaphek met het bord 'alleen toegang voor campinggasten' de camping op. Onregelmatig hamergeklop galmde door het bos.

'Zeker het idee van je aanstaande, Martin?' Er klonk gelach.

'Absoluut.' Martin lachte ook. 'Ik ben eigenlijk veel te ouderwets voor dit soort nieuwigheden.'

'Als de vrouw des huizes maar gelukkig is!' Opnieuw bulderend gelach.

'Het trekt anders wel een heel bepaald soort mensen aan,' vond de eerste. 'Met alle respect... zit je daar wel op te wachten? Van die types die eh, hoe zeg je dat nu netjes, die nogal wat noten op hun zang hebben?'

'Ze komen bij mij in de fietswinkel,' reageerde een andere stem. 'Meestal staan ze op Heideveld. Ze huren een fiets voor een halve dag. In de loop van de volgende dag brengen ze hem dan terug. Als ik vervolgens een dag huur afreken, krijg ik me toch een commentaar.'

'Wij kunnen de fietshuur ook deels van je overnemen?' Even hoorde

ze niets door het gegier van een boor. ‘...Inderdaad ook een idee van mijn aanstaande. Die paar fietsen die wij hier hebben staan zijn altijd zo weg. Een aantal elektrische fietsen willen we er ook wel bij. Onze locatie is gunstig en het overzichtsbord met alle fietsknooppunten in de buurt staat bij onze bezoekersparkeerplaats.’

Tussen de smalle stammen van de dennen door, die met elkaar een brede strook tussen de camping en het achterliggende bos vormden, ontdekte Linda de twee klusjesmannen. Martin had hen ingehuurd om de vier lodgetenten op te bouwen. Twee comfort tenten met in het keukentje stromend water, en twee deluxe tenten met eigen sanitair. Vlak voordat het kampeerseizoen begon hadden ze de gasten erover geïnformeerd in de nieuwsbrief. Toch waren er nog gasten die geen idee hadden waarom hun ‘Buitenboules’ – de jeu-de-boulesbaan - overhoop lag.

‘Ongelooflijk.’ Linda schudde het tweetal de hand en glimlachte naar Martin. ‘Weten jullie zeker dat deze houtstapel voor slechts vier tenten is bedoeld?’

‘Tja... het is geen kwestie meer van de tent uitrollen, de stokken erin, de haringen vast en de scheerlijnen aantrekken.’ Een van de mannen keek hoofdschuddend naar een stelling van houten palen, het begon al op een comfortabel vakantiehuis te lijken. ‘Het heeft toch weinig meer weg van een tent. En dan nog een badkamer erin. Mijn vrouw heeft een bloedhekel aan de camping, maar ik denk dat ze deze manier van kamperen nog wel overleeft.’

Linda keek naar Martin.

‘Maar mij krijg je er met geen tien paarden in!’ De klusjesman liep naar zijn partner om het tentdoek te helpen uitpakken. ‘Het wordt prachtig, hoor, daar niet van. Maar een echte tent spijker je niet vast op een verhoogd houten terras. Een echte tent staat gewoon met zijn haringen in het natte gras.’

Linda stapte de vlonder op en bleef staan onder het skelet van houten

palen. Ze draaide een rondje. Hoe heerlijk zou het zijn om hier straks te mogen logeren? Door de canvas muurtjes hoorde je het ruisen van de bomen, het zingen van de merels en het meditatieve geroffel van regen-druppels op het tentdoek. Tegelijkertijd genoot je van een stevige, droge vloer onder je voeten. Geen dennenappels of takken onder het grondzeil of een ellendige kuil waarin je je enkel verstuikte op weg naar je luchtbed. Een van de eerste keren dat ze met Frits op vakantie ging had ze het allemaal meegemaakt. Daarna werd de driepersoonskoepeltent ver op zolder weggewerkt.

De openhartige fietsenmaker, die buiten het hoogseizoen overal en nergens klusjes deed, legde zijn vinger op de zere plek. Ze reikte naar de bovenkant van het frame, zelfs als ze op haar tenen stond kon ze er niet bij. Een tent waarin je niet alleen kunt staan, maar waar je nog een meter extra ruimte boven je hoofd hebt en met een egale vloer die prettig licht veert. Wie wil er nu niet zo kamperen? Luxe buitenleven, ontdekte ze, was booming. En bamping mocht dan de nieuwste campingtrend zijn, glamping bracht meer geld in het laatje. Meer argument had ze niet nodig om haar degelijke verloofde te overtuigen.

‘Hadden de jongens een beetje zin om naar school te gaan?’ Martin pakte de thermosfles en draaide de dop eraf. ‘Koffie?’

‘Ik ben het schoolplein af gezet.’ De warmte steeg opnieuw naar haar wangen. ‘Weet jij iets van een campingexcursie?’

Martin reikte haar een plastic beker aan, het brandde bijna uit haar hand.

‘Een campingexcursie?’ Even bleef het stil, toen brak een glimlach door op zijn nadenkende gezicht. ‘Jonas zeker?’ Hij streek met een vinger een krul achter haar oor. ‘Hij lijkt ontzettend op jou, dat weet je toch?’

‘Hij was vanaf de eerste dag op de Zandrand al om, een geboren kampeerder. Dat kun je over mij niet zeggen.’

‘Jouw weerstand verdween als sneeuw voor de zon toen je mij zag,’

grijnsde Martin. ‘Geef maar toe, je gaf jezelf letterlijk bloot om de campingdirecteur voor je te winnen.’

Linda’s gedachten schoten naar die akelige scène in het toiletgebouw. Weggestuurd worden van het schoolplein stelde werkelijk niets voor met wat er toen gebeurde. Nadat ze heerlijk gedoucht had in het toiletgebouw trof ze Kitty aan, die haar erop wees dat ze haar douchehokje niet netjes had achtergelaten. Hun meningsverschil ontaardde in een vervelende duw- en trekpartij waarbij Linda’s badjas, heel even maar, van haar schouders tot op haar voeten zakte. Voor de ogen van vijf verbijsterde mensen, onder wie de campingdirecteur. In Martins ogen zag ze dat het gênante moment ook door zijn hoofd flitste.

‘In Jonas’ groep hebben ze het over wat je later worden wil,’ begon Martin.

‘Hij wil het leger in om ongewenste projectielen uit te schakelen.’ Linda zuchtte. ‘Inderdaad een kind van zijn moeder.’

‘Een camping runnen lijkt hem ook wel wat.’ Martin keek tevreden. ‘Dus ik heb voorgesteld dat hij als aanstormend directielid zijn toekomstig werk gerust eens mag laten zien aan de klas.’

‘Ik hoor het commentaar van Frits al.’

‘Frits weet heel goed dat ik hem nooit wil, kan en zal vervangen,’ reageerde Martin. ‘En jij weet dat net zo goed, ook al laat je dat niet altijd blijken. Maar ik ontken niet hoe geveid ik ben door Jonas’ ambitie. Tenslotte wonen jullie met z’n allen nog maar net bij mij op de Zandrand.’

‘Dus ik zeg tegen de juf dat het akkoord is en jij regelt de rondleiding?’

‘Absoluut.’ Hij keek haar aan. ‘Onder één voorwaarde.’

Haar voor gevoel liet haar niet in de steek. ‘Ik mag zeker niet mee?’

‘Precies. Wij mannen onder elkaar zijn heel goed in staat te vertellen hoe we de camping leiden. Daar kunnen we geen vrouwen bij gebruiken en zeker geen moeders.’

Ze wees naar de houten platforms. ‘Die lucratieve glampingtenten staan er straks maar mooi dankzij zo’n moeder. En niet vanwege een ouderwetse campingdirecteur.’

‘Wees maar blij met je antieke verloofde,’ fluisterde hij in haar oor voordat hij naar de werkploeg liep. ‘Zo’n traditionele vent vraagt zijn geliefde nog ten huwelijk. Zonder enige gêne, ten overstaan van de hele camping. Daar kan zo’n schaamteloos badjasje niet tegenop!’

Was het nog maar zes weken geleden dat Siem, Jonas en Linda naar de Zandrand verhuisden? Ze nam de dertien treden naar de bovenverdieping en opende de deur naar Siems slaapkamer. Zijn dekbed slingerde half over de vloer, in de hoek vond ze zijn pyjama terug. Ze vouwde de gestreepte broek en het shirt met de draak op en legde ze onder zijn kussen. Het dekbed trok ze er strak overheen. Ze knipte het nachtlampje boven het bed uit. Siem mocht als eerste kiezen, hij hoefde er geen seconde over na te denken.

Deze slaapkamer onder het schuine dak leek net een tent. Met als bonus twee ramen die vanaf de vloer naar het schuine dak liepen, met geweldig uitzicht. Door de bomen kon hij net een deel van het voetbalveld aan de overkant van de weg zien. Maar net als in een tent werd het heel donker in zijn nieuwe slaapkamer. Thuis hoefde het nachtlampje niet meer aan, nu werd hij zelfs wakker als ze het uitschakelde voordat ze zelf naar bed ging. Thuis? Thuis was nu hier, in Martins rommelige woonboerderij, waar vreemde gezichten ingelijst aan de muur hingen en de meubels een voorgeschiedenis hadden die zij niet kende. Haar vorige huis kocht ze samen met Frits. Van alles wat zich in de rijtjeswoning uit de jaren dertig bevond wist ze hoe het in welke kamers terechtwam en waarom ze het zo graag hadden gewild. Of had moeten aannemen op een van de talloze feestjes die ze vierden.

Het leek niet meer dan logisch dat Frits terugverhuisde van het huurappartementje naar zijn eigen huis. Trisha kon tevreden zijn, in hun comfortabele, verbouwde huis had ze zoveel meer privacy dan in het gehuurde tweekamerflatje. De jongens hielden hun eigen vertrouwde slaapkamer. Door de nieuwe omgangsregeling sliepen ze er alleen nog maar om het weekend en een deel van de schoolvakanties.

Linda plofte op het bed en liet zich achterover vallen. Een licht zuur borrelde omhoog vanuit haar maag. Ze legde haar handen op haar middenrif, het weë gevoel wilde maar niet verdwijnen. Draadjes stof zweefden tussen de balken aan het plafond. Stel dat het toch niet werkte? Stel dat zij, omhuld door haar idyllische wolk, niet helder voor ogen kreeg wat iedereen om haar heen allang zag en haar ook telkens weer liet weten. Ze had haar twee jongens de dagelijkse omgang met hun vader ontnomen, hen meegesleurd vanuit de stad naar een dorp waar de dichtstbijzijnde bioscoop vijftien kilometer verderop was.

Welke andere keus had ze dan moeten maken? Ze rilde en wreef over haar armen. Frits had een fulltime baan. Hij rekende Trisha in de zorg voor de jongens godzijdank niet mee. De enige andere beslissing die Linda had kunnen maken was om alles bij het oude te laten. Dat was geen beslissing, dat was bangigheid. Hoe kon ze zo'n aantrekkelijke vent, traditioneel tot in zijn broekzak met katoenen zakdoek, een man die het lef had haar na twee weken zomervakantie op zijn eigen camping ten huwelijk te vragen, weerstaan? Ze was zelfs met haar hele hebben en houwen verhuisd als hij niet meteen voor haar op zijn knieën was gegaan.

'Linda?' Voetstappen stormden de trap op, de deur van hun slaapkamer draaide met de al vertrouwde piepkraak open.

'Ik ben hier!' Linda schoot overeind en haalde een hand door haar krullen. Ze liep naar de vensterbank en begon een voor een Siems eindeloze verzameling knuffels op de vensterbank recht te zetten.

'Kun jij nog een thermoskan koffie naar Buitenboules brengen?'

Martin wierp een snelle blik naar binnen. 'Ik moet een brandje blussen in de kantine.'

'Kan ik iets doen?'

'Nee, beter van niet!' Martin stommelde de trap af.

'Niks ernstigs, toch?' Linda holde naar de overloop maar Martin was al via de achterdeur verdwenen. Door het slaapkamerraam van Jonas aan de andere kant van de boerderij zag ze nog net hoe Martin het hek achter zich sloot dat hun privétuin afscheidde van de camping.

Met de thermoskan en een paar extra bekers in haar mand liep ze met een omweg naar de verdwenen jeu-de-boulesbaan. Wendy's moeder Nel en haar vriendin Tine stevenden gearmd langs haar op de kantine af, erachter volgden hun mannen. Aan de buitenkant zag de kantine er niet uit alsof er binnen een brandje woedde. Ze haalde haar schouders op. Martin had er een kluit aan alle kampeerders tevreden te houden, om de week was er wel een akkefietje dat opgelost moest worden. Zelfs in dit rustige voorseizoen speelde er van alles. Vorige week nog waren de net geplante geraniums in een tuintje zo attent door de buurman meegenomen in het sproeien dat de helft gesneuveld was. Het boterde al tijden niet tussen deze kampeerders. Martin had de gedupeerden meermaals een nieuwe staanplaats aangeboden, maar tot nu toe nam het echtpaar er geen genoegen mee. Misschien kon ze Martin in de toekomst ontlasten als er zich een meningsverschil aandiende waarbij zijn interventie werd geeist. Een cursus mediation zou geen gek idee zijn, misschien kon het schriftelijk? Hmm... als de lesstof net zoveel resultaat opleverde als de onderhandelingsstechnieken van de dame die Frits en haar tijdens de scheiding begeleidde hoefde ze de cursus niet eens te volgen.

Wow! Op de plek waar vanochtend vroeg nog een vaag idee van een tent schemerde, verrezen nu de contouren van een stoer kampeerconcept.

Over het houten frame van de grootste tent was stevig zwart doek gespannen, de mannen bevestigden baan voor baan de stoffen muren aan

het tentdak alsof ze het elke dag deden. Het tijdelijke onderdak zag er zelfs mooier uit dan op de foto uit de brochure. Haar handen jeukten om met de inrichting te beginnen. Ze had dagenlang rond geshopt in allerlei webwinkels, de kook- en woonspulletjes lagen in dozen en plastic in de schuur klaar om van de tenten sfeervolle comforthuisjes te maken.

‘Het wordt werkelijk prachtig, heren!’ riep Linda en ze zette de thermoskan met de bekers op de vlonder. De fietsenmaker legde zijn gereedschap weg en liep naar haar toe. ‘Daar zijn de meningen over verdeeld.’ Hij liet zich op de rand van de vlonder zakken en schonk de koffie in de bekers. ‘Er melden zich net een paar campinggasten die het er niet mee eens zijn dat hun peetankie of zoiets wordt opgeofferd voor de yuppen. Niet mijn woorden.’

‘Echt?’ Linda draaide zich om en tuurde tussen de bomen door naar de kantine. ‘Is dat het brandje dat mijn aanstaande aan het blussen is?’

‘Het zal wel loslopen.’ De fietsenmaker volgde haar blik. ‘Iedereen heeft zoveel eisen tegenwoordig. Alsof je die ballen niet ergens op een stukkie gras kunt mikken, desnoods in het grind achter de kantine. Er is zeven hectare aan ruimte op de camping!’

‘Jullie hebben geen idee van ruimte. Of het gebrek eraan.’ Linda maaide met haar arm om zich heen. ‘Als je dag in, dag uit zoveel bos en weiland om je heen hebt, voel je geen noodzaak om boven op je verworven vierkante meters te zitten. Eerlijk gezegd begrijp ik sowieso niet waarom er gedoe is over die jeu-de-boulesbaan. Ik heb er zelden mensen gezien, behalve op het toernooi aan het eind van het seizoen. We hebben zelfs geen enkele reactie op de nieuwsbrief gehad waarin we aankondigden dat de nauwelijks gebruikte Buitenboules zou plaatsmaken voor deze fantastische tenten. Ik ga toch even poolshoogte nemen!’

De fietsenmaker schudde zijn hoofd, Linda deed net alsof ze het niet zag. Als aanstaande vrouw van de campingeigenaar moest ze op de hoogte zijn wat er leefde en speelde op het terrein.

Met een ruime bocht liep ze om de kantine heen en glipte via de achterdeur de keuken binnen. Het roestvrijstalen aanrecht tegen de witte tegelwand glom haar tegemoet. Bob was nergens te zien, alleen Kitty's oogappeltje Jordi stond in zijn kraakheldere koksoutfit aan het fornuis. Hij reageerde niet op Linda's binnenkomst en bleef traag in een enorme pan roeren. Ze rook tomatensoep. Lekker. Onthouden dat die kant-en-klare bouillon niet nodig was, puur koken kon prima in grote hoeveelheden. Ook op de Zandrand.

'Hoe bevalt je stage?' Linda strekte zich uit op haar tenen en keek in de pan.

'Best oké,' bromde Jordi. 'Zoek je Martin? Die is binnen. Bob ook. Er is ruzie of zoiets. Ik blijf mooi achter m'n fornuis, anders krijg ik dat gezeik van mijn moeder ook nog eens over me heen.'

'Oh, Kitty is er ook?' Het verbaasde Linda niks.

Ze opende voorzichtig een van de twee klapdeuren naar de kantine. Het geluid kwam van de andere kant. Als ze wilde zien wie er allemaal verhaal kwam halen, moest ze ver over de bar hangen. Want het gezelschap had het zich blijkbaar gemakkelijk gemaakt in de nieuwe loungehoek, achter de net zo nieuwe groene plantenwand. De bestelde kunststof plantjes waren inmiddels drie weken te laat, ze zou er straks weer eens een telefoontje aan wagen.

'Kitty, nu ga je te ver. En je speelt niet eens jeu de boules!' Ze herkende de stem van Gerard.

'Daar gaat het niet om!'

'Waar gaat het jou dan om?' Linda's voormalige campingoverbuurman Gerard was de gemoedelijkheid zelve. Zijn vrouw Tine maakte zich al druk voor twee. Maar nu klonk zelfs hij een beetje pissig.

'Waar het mij om gaat?' Kitty viel een moment stil om vervolgens een aanloopje te nemen. 'Elk jaar hoest ik een behoorlijk stevig bedrag op om een heel seizoen op de Zandrand te staan. Dit jaar zijn de tarieven

opnieuw omhoog gegaan! Voor zo'n bak met geld is het toch niet vreemd dat wij, de vaste gasten, ook iets te vertellen willen hebben op onze eigen camping?' Haar stem verhardde zich. 'Zomaar van alles opdoeken of veranderen, zitten wij daar op te wachten? Zeker niet! We hebben het altijd goed gehad met hoe het was. Deze dure onderuitzakbanken hebben wij in de kantine helemaal niet nodig. Die zijn er natuurlijk gekomen voor die yuppen, met hun grote praatjes. Ik wil niet hoeven betalen voor al die kapsones!'

'Ik vind het hartstikke mooi geworden hier binnen, dat mag je best weten.' Als Linda nog meer vooroverboog, zag ze net Tines wild knikkende hoofd van achter. 'Maar onze Buitenboules weg? Dat kan toch niet zomaar? We hebben nog een hartstikke leuk toernooi gehad, afgelopen seizoen. Er deed zeker zo'n vijftig man mee, toch Gerard?'

'Zeker wel!' Niet haar echtgenoot maar Wendy's vader Herman gaf antwoord. Vijftig man zou ongetwijfeld kloppen, Herman was betrokken bij de meeste activiteiten op de camping. Het ingehuurde animatieteam dat in het hoogseizoen het recreatieprogramma verzorgde kon bovendien op zijn hand-enspandiensten rekenen. Linda zou knettergek worden van die bemoeizucht, maar Herman kreeg alle ruimte van Martin. Die twee mannen deelden een geschiedenis waaruit allerlei gewoontes en privileges waren ontstaan. Misschien zou ze wel nooit helemaal kunnen doorgronden hoe het in elkaar stak op de Zandrand.

'Je moet het zo zien, Martin,' Herman zette zijn voorzittersstem op die zo goed van pas kwam op de wekelijkse bingoavonden, 'wij genieten met z'n allen volop van de ruimte, de rust en de recreatie als we hier zijn. Je bent een formidabele beheerder, je hebt altijd oog voor iedereen. We begrijpen dat er het een en ander verandert nu je ook rekening moet houden met je nieuwe gezin. Maar doe het in overleg met ons. Ik kan een bewonerscomité samenstellen, dat wil ik gerust doen. We komen elke week bij elkaar...'

‘Elke week?’ Kitty’s lach bulderde door de kantine. ‘Godskolere, nu overdrijf je Herman! Maar die praatgroep is een goed idee, ik doe mee!’

Rekening houden met zijn nieuwe gezin? Waren ze nu helemaal gek geworden! Martins verloofde en heerlijke stiefkinderen hadden werkelijk geen enkele schuld aan de vernieuwingen op de Zandrand. Die vernieuwingen hadden lang geleden al moeten plaatsvinden, die waren broodnodig! Op haar incognito ronde langs campings in de buurt, inmiddels zou dat niet meer onherkenbaar lukken, werd bevestigd wat zij al vermoedde. De Zandrand was hopeloos gedateerd. Op elke omringende camping, op Dennenheuvel na, bestond de mogelijkheid om een kant-en-klare hippe tent of aanverwante glamping te huren. En in elke kantine pronkte niet alleen een volautomatische espressokoffiemachine achter de bar, je kreeg het ook nog geserveerd in een kopje dat iets meer ambieerde te zijn dan slechts functioneel. Als Martin nu niet ingreep zette de verpaupering in en stond de Zandrand over tien jaar voor de helft leeg. Oké, de koffiemachine was enkele jaren geleden al aangeschaft, maar het belangrijkste argument bleek in eerste instantie niet de koffievoorkeur van de kampeerder maar die van Bob en Martin zélf. Linda moest zich bedwingen om zich niet in het gezelschap te storten.

‘Hoe lang hang jij al over de bar?’ Bob liep om de bar en zette een paar kopjes onder het apparaat. Met luid geraas begon de koffiemaler aan zijn klus.

‘Lang genoeg!’

‘Je weet wat ze zeggen over luistervinkjes?’

‘Ik ben verdorie de vrouw van Martin!’

‘Bijna.’

‘Zo goed als... Vind je niet dat deze ophef mij ook aangaat? Ik word zomaar van van alles beschuldigd!’

Bob zette de koffie op een blad en begon aan een nieuwe ronde.

‘Zal ik...?’

‘Nee.’ Bob klonk heel beslist. ‘Je hebt het gehoord, dat comité komt er ongetwijfeld en Martin gaat, zoals ik hem ken, met hen overleggen. Houd je er buiten graag, het is voor Martin al lastig genoeg.’

‘Lastig genoeg met die bemoeizuchtige verloofde en al haar vernieuwende plannen die heel veel geld voor de Zandrand gaan opleveren?’

‘Dat moeten we nog maar afwachten.’ Bob pakte het blad met de kopjes en liep om de bar heen naar het aanzwellende rumoer. ‘Kun jij ondertussen kijken of Jordi begonnen is met pellen?’

Linda wierp een blik door het ronde raampje in de klapdeur. Jordi hing over het aanrecht, zijn handen waren meer bezig met zijn mobieltje dan met de uienberg naast hem. Haar handen zochten naar werk achter de bar; ze vond een doekje en wreef het langzaam over het glanzende hout. De jeu-de-boulesbaan leek geen onderwerp meer. Uit de kakofonie van stemmen maakte ze op dat een comité voor nog wel meer overlast kon zorgen dan zo’n nieuw gezin. Er waren een paar opties. Ze kon poetsen totdat er een gat in het barblad verscheen. Of ze keek hoe ze Martin kon bijstaan in het gekrakeel. Of...

‘Hebbie misschien een pleister?’ De keukendeur vloog luidruchtig open. Langs Jordi’s omhooggestoken arm trok een spoortje bloed naar beneden.

Linda griste een theedoek van het haakje en duwde Jordi de keuken terug in.

‘Laat eens zien. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’ Linda greep blindelings het EHBO-dosje van de plank boven het aanrecht, van de week gebruikte ze hem nog bij een geschaafde elleboog van een iets te onbesuisde linedancer.

‘Au! Voorzichtig!’ Die vierkante spierbundel met tatoeages vanaf zijn polsen tot aan zijn nek kermde luidruchtig op Linda’s aanraking. Aan de binnenkant van zijn hand flapperde een stukje vel.

‘Kiezen op elkaar, ik moet het even ontsmetten. Leuke dame

trouwens.’ Ze wierp een blik op het scherm van zijn telefoon.

‘Mijn meissie. Whoeeeeeaaah.’

‘Grote jongen.’ Linda glimlachte. Hier was ze goed in.

‘Ik had effe op YouTube gecheckt hoe ik uien kon snijden zonder te janken. Au, wat doe je?’

‘Niet zo jammeren, kokkie.’ Linda duwde de wondranden voorzichtig bij elkaar en legde er een zalfgaasje op. ‘Je boft dat ik een EHBO-diploma heb én dat Bob zijn dokterssetje op orde heeft. Nog een verbandje erom en dan vraag ik je moeder om een kusje erop te geven. Ze is nog in de kantine, hoor ik.’

‘Laat mijn moeder alsjeblieft hierbuiten.’ Jordi bekeek zijn verbonden hand. ‘Ze rent te pas en te onpas de keuken in om zich overal mee te bemoeien.’ Hij pakte het flesje cola van Linda aan. ‘Ik weet niet of het zo’n briljant idee is om stage te lopen op de camping waar je halve familie boven op je zit.’ Een oorverdovende boer rolde tussen zijn lippen vandaan. ‘Gelukkig woont mijn schatje aan de overkant, net uit het zicht.’

Linda zwaaide met haar wijsvinger naar hem. ‘Het is je vergeven, voor deze keer. Over op jou letten gesproken,’ ze aarzelde maar de gebruikelijke afweer op zijn gezicht kon ze niet ontdekken, ‘zal ik met je langs de dokter rijden, voor de zekerheid, gezien de ziektegeschiedenis van jouw familie?’

‘Jouw EBHO-diploma gaat zeker niet over echte ziektes.’ Jordi sprong op van het krukje waarop ze hem gepoot had. ‘Vraag liever aan Bob wat ik nog kan doen met maar één hand.’ Zijn gezicht trok spierwit weg.

Linda drukte hem terug op het krukje en beende resoluut de keuken uit, de kantine in. De groep was inmiddels aangegroeid tot een mannetje of twintig. Niemand lette op haar, iedereen keek naar Martin.

Linda wenkte voorzichtig naar Bob. Pas toen hij het laatste achtergebleven koffiekopje op zijn blad had gezet zag hij haar. Hij knikte met zijn hoofd naar de bar maar het was al te laat.

‘Wat vind jij er eigenlijk van, Linda?’ Kitty keek haar langs een paar kampeerders fel in de ogen. ‘Van gasten die willen meepraten over alle veranderingen op onze camping?’

Linda stapte naar voren, ze zocht Martins ogen en vond een heel neutrale blik.

‘Het is niet aan mij, Kitty, om daarover...’

‘Het is niet aan jou?’ Kitty lachte. ‘Nooit eerder was je op zo’n camping als de onze geweest, een paar maanden later had je het er al over wat er moest veranderen. Je mag best weten, we zijn niet allemaal even blij met die nieuwigheden. Wie weet wat daar bovendien op afkomt. Als ik dat volk op Heideheuvel aan de overkant zie voorspelt dat niets goeds.’

‘We weten nog niks van ander volk,’ viel Herman in. ‘Bovendien staan de villatenten aan de andere kant van de camping.’

‘Maar je komt die praatjesmakers wel overal op het terrein tegen! Heb jij daar zin in? Van die verwaande kwasten die niks met jou te maken willen hebben? Maar wel een eisenpakket van de receptie tot aan het dorp hebben?’ Kitty sloeg haar armen over elkaar heen. Vanaf haar scootmobiel straalde ze een en al strijdvaardigheid uit. ‘Denk je dat die lui van de zomer meedoen met de zeskamp? Zich opgeven voor de speurtochtbrunch? Nee, echt niet! D’r zullen heus wel van die gasten op de Zandrands afkomen nu die villa’s er bijna staan. Maar voorkomen is beter dan genezen, dus...’

‘Over genezen gesproken...’ Bob kwam haastig aangelopen en tikte licht Linda’s schouder aan, ‘Jordi heeft een klein keukenongelukje gehad, Kitty. Ik denk dat je hem vanmiddag maar thuis moet houden.’

‘Uitstel, geen afstel vrees ik,’ fluisterde Bob in Linda’s oor.

Razendsnel stuurde Kitty haar scootmobiel om de bar heen en verdween tussen de opengeklapte deuren, met Bob in haar wielsporen.

Met de belofte op een intekenlijst bij de receptie droop langzaam

iedereen af. Linda had het verbruid, nu al. Zelfs Herman, bij wie ze een potje kon breken, keek haar niet aan toen hij de kussens in de banken weer recht legde en wegliep. En waarom? Een verwaarloosde jeu-de-boulesbaan met een melige naam die plaatsmaakte voor vier ingerichte tenten, meer was er niet aan de hand. Als de camping nu al op zijn kop stond, hoe kreeg ze dan ooit haar andere ideeën gerealiseerd?

‘Kom, dan halen we de jongens op van school.’ Martin pakte haar hand in de zijne en trok haar mee naar buiten. ‘Dan regelen we meteen de campingexcursie met Jonas’ juf.’

Ze wandelden met een omweg midden over de camping terug naar huis, langs de glampinghoek waar niks van alle ontstane hectiek te merken was. Het pad werd smaller naarmate ze dichterbij de boerderij kwamen. Voor het tuinhekje hield Martin stil en draaide Linda’s gezicht naar zich toe. ‘Eén ding.’ hij keek haar strak aan. ‘Natuurlijk is het ook aan jou om over campingzaken te spreken. Nog een paar maanden en dan ben je zelfs officieel mededirecteur van een bloeiende camping in het hart van toeristisch Nederland. Maar je merkt hoe gevoelig het ligt als we iets willen veranderen op de camping. Mijn god, wat een middag!’ Hij streek met zijn hand door zijn haar. ‘Je kunt gerust je zegje doen. Op een voorwaarde: zolang wij het eerst maar met elkaar eens zijn.’

Ze legde haar armen om zijn nek en kuste hem op zijn lippen. ‘Dank je wel.’

‘Dank je wel?’

‘Dank je wel dat mijn ideeën blijven meetellen, zelfs nu blijkt dat ik er de gasten mee op stang jaag. Natuurlijk overleg ik eerst met jou, ik wil niets liever dan het roerend eens zijn met jou.’

Hij trok haar dicht tegen zich aan, zijn hartslag klopte ontspannen tegen haar wang.

‘Martin?’

‘Ja?’

‘Ken jij de vriendin van Jordi? Ik zag een foto op zijn telefoon, wat een beauty voor zo’n onbehouwen gozer. Ze schijnt aan de overkant te wonen.’

‘Blond, blauwe ogen... beetje Barbie?’ Martin lachte toen ze knikte. ‘Mocht hij willen. Ze is de dochter van de Heideheuvel-eigenaar, jouw bamping promotor. Haar pa staat op zijn kop als Jordi zijn schoonzoon wordt. Nee, Jordi heeft niet zo’n mazzel als ik,’ hij kuste haar oogleden, ‘om de campingbeauty te scoren. Ze is een lastpak af en toe, dat dan weer wel.’

Ze glimlachte en sloot haar ogen opnieuw maar hij trok zich alweer terug. Straks, in de auto, dan waren alle pottenkijkers voor even verdwenen.